

شبح فلسطین در جهان گشت می‌زند

نوشته پیتز مرتنز، دبیرکل حزب کارگران بلژیک، در نشریه انگلیسی لیبریشن

شبحی در جهان گشت می‌زند، شبحی به نام "فلسطین". همه قدرت‌های جهان کهنه در عملیاتی بی‌رحمانه علیه آن متحد شده‌اند: بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل، جو بایدن، رئیس‌جمهور فرتوت آمریکا، ستون‌نویسان نیویورک تایمز، اورسولا فون در لاین، رئیس کمیسیون اروپا، و بین‌الملل نفرت‌پراکنی راست افراطی و افسران پلیس آلمان.

در اینجا حقیقت نخستین چیزی است که کشته می‌شود. به گفته کمیته حفاظت از روزنامه‌نگاران (CPJ)، از زمانی که گردآوری داده‌های تلفات جانی روزنامه‌نگاران در سال ۱۹۹۲ [۱۳۷۱] آغاز شد، نسل‌کشی فلسطینی‌ها تا کنون "مرگبارترین دوره برای روزنامه‌نگاران" بوده است. در نسل‌کشی کنونی در غزه عده بیشتری روزنامه‌نگار کشته شده‌اند تا در دو جنگ جهانی و جنگ کره روی هم. دست‌کم ۱۶۵ کارشناس حرفه‌ای رسانه کشته شده‌اند. فقط یک لحظه تصور کنید که اگر سربازان روسی در کمتر از یک سال بیش از صد روزنامه‌نگار را در اوکراین کشته بودند چه می‌شد: فریاد اعتراض‌ها گوش‌ها را کر می‌کرد.

با وجود این، حقایق را نمی‌توان گشت. این روزها نسل‌کشی در هر لحظه در مقابل چشمان ما دارد رخ می‌دهد. وحشت، جنون، و مصونیت [اسرائیل] از مجازات باعث می‌شود که خیلی‌ها احساس ناتوانی کنند. همه آنهایی که از "رودخانه" و "دریا" و "آزادی" صحبت می‌کنند خود را در معرض خطر نیروهای پلیس در برلین، پاریس، لندن، یا آمستردام می‌یابند.

با وجود این، همه آنهایی که فراتر از گردوغبار و هرچ‌ومرج امروزی را می‌بینند جنبشی را می‌بینند که از جاکارتا تا بروکسل، از لندن تا ژوهانسبورگ، و از استانبول تا واشنگتن سر بلند می‌کند؛ جنبشی که هم‌صدا در همبستگی با فلسطین سخن می‌گوید. این قدرت، این اتحاد، است که فلسطین را به شبحی تبدیل کرده است.

در دهه‌های ۱۹۶۰ و ۱۹۷۰ [۱۳۴۰ و ۱۳۵۰]، دانشجویان در اعتراض به جنگ ویتنام و امپریالیسم آمریکا دانشگاه‌ها را اشغال کردند. در دهه ۱۹۸۰ [۱۳۶۰]، دانشجویان در اعتراض به آپارتاید در آفریقای جنوبی دانشگاه‌ها را اشغال کردند. این روزها دانشجویان در سراسر جهان علیه نسل‌کشی اسرائیل و مصونیت آن دولت از مجازات و رفتارهای دوگانه و تبعیض‌آمیز در برخورد با اسرائیل به حرکت درمی‌آیند.

همواره علیه این جوانان بدگویی شده است، به دانشجویان تهمت زده‌اند، و آنها را محکوم کرده‌اند. اما حق در هر مورد با دانشجویان بوده و هر بار پیروز شده‌اند. آنچه امروز رخ می‌دهد "جرقه ویتنام" دیگری در نسل نوینی است که می‌فهمد: "تا زمانی که فلسطین آزاد نشود، هیچ‌کسی آزاد نخواهد بود".

در سال ۱۹۶۸ [۱۳۴۷]، جنبش ضدجنگ پس از حمله سال نو (تت) ویتنام قوت گرفت. جنبش ضدجنگ امروزی [و نسل‌کشی در فلسطین] از جنبش مقاومت در برابر ویرانی غزه به‌دست اسرائیل قوت گرفته است. در هر دو مورد، موفقیت نظامی (موقت) نصیب قدرت‌های استعماری و متحدانشان شد، اما پیروزی سیاسی نصیب جنبش مقاومت شد. برای مثال، در بریتانیا در حدود ۱۰۰ هزار نفر در سال ۱۹۶۸ علیه جنگ ویتنام تظاهرات کردند. این تعداد کمتر از جمعیت شرکت‌کننده در کوچک‌ترین تظاهرات این روزها علیه نسل‌کشی در غزه بود. امروزه در راهپیمایی‌های اعتراضی بین ۱۵۰ هزار تا ۸۰۰ هزار نفر شرکت می‌کنند.

کشور شما، تاریخ شما، و آینده شما

تصور کنید که فلسطینی هستید و مهاجران زمین‌هایتان را بدون اینکه مجازات شوند از شما می‌گیرند. این تصرف زمین ۷۵ سال است که ادامه دارد؛ الحاق پس از الحاق، نسل بعد از نسل. تصور کنید که فلسطینی هستید و تاریخ شما را از شما می‌گیرند. موزه‌ها، مراکز فرهنگی، کتابخانه‌ها، مسجدها و کلیساها را به ویرانه تبدیل می‌کنند و چیزی جز پوسته‌ای از فرهنگ- که اسرائیل می‌خواهد وانمود کند هرگز وجود نداشته است- باقی نمی‌گذارند. هدف روشن است: زدودن گذشته فلسطین و وانمود کردن اینکه چنین سرزمین و چنین ملتی هرگز وجود نداشته است. تصور کنید که فلسطینی هستید و آینده شما به سرقت می‌رود. اسرائیل بیش از پانصد مدرسه را بمباران کرده و بیش از ۶۲۵ هزار کودک را در غزه بدون امکان تحصیل و ۹۰ هزار دانشجو را بدون دانشگاه رها کرده است...